

РЕШЕНИЕ

№ 38321

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 11.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9732** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от АПК.

Образувано е по жалба на А. Л. Е., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ап. 102, съдебен адрес: [населено място], ул. „А. К., № 2, ет. 5, офис 501, чрез адв. Л. С., срещу Заповед № РД – 15 – 03 – 25 / 01.09.2025 г. за прекратяване на служебно правоотношение, издадена от Изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“ при Министерство на здравеопазването, с правно основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като немотивирана, издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалноправната разпоредба на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. В жалбата е посочено, че по силата на влязло в сила на дата 19.08.2025 г. Решение № 7498 от дата 05.03.2025 г., постановено по адм. д. № 9963 / 2024 г. по описа на АССГ, Заповед № РД – 10 – 2 / 18.09.2024 г. е била отменена. От Е. е било депозирано Уведомление вх. № 94 – 00 – 397 от дата 01.09.2025 г. до изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“. В него е било посочено, че на същата дата в 09:00 ч. се явява на работното си място за възстановяване на предишната му работа, в качеството му на Главен секретар. В жалбата е посочено, че на 02.09.2025 г. му е била връчена Заповед № РД – 15 – 03 – 25 / 01.09.2025 г. за прекратяване на служебно правоотношение, издадена от Изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“ при Министерство на здравеопазването, с правно основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Намира, че така издадената заповед е материално незаконосъобразна. Не отговаря на целта на закона. Нарушени са принципите, установени в чл. 4 и чл. 6 от АПК. Преди да бъде издадена оспорената заповед, органът по назначаването е изпратил писмо до ДНСК, в качеството му на административен орган,

изпращащ временно друг държавен служител за изпълнение на длъжността „Главен секретар“ в ИА „МН“ при условията на чл. 81б от ЗДСл. На същата дата в ИА „МН“ е получен отговор от изпращащата администрация (изпращащият орган по назначаване – Началник на ДНСК), с което последният е отказал да прекрати изпълняването на длъжността от изпратения в приемащата администрация държавен служител. На същата дата е направен и отказ от изпратения от ДНСК служител. Отказът се е изразявал в това, че няма да напусне заемната длъжност. Въз основа на тези обстоятелства органът по назначаване (Изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“ при Министерството на здравеопазването) е приел, че е създадена нова фактическа обстановка поради отказ за промяната ѝ от изпращащата администрация. Ако е налице хипотеза на възстановен служител, органът по назначаването от изпращащата администрация няма право на преценка. Такава преценка няма и органът по назначаване от приемащата администрация. Временното преназначаване трябва да се прекрати. Без значение е желанието на временно преместения служител.

В съдебно заседание жалбоподателят А. Л. Е. се явява лично. Представява се от адв. Л. С., която поддържа жалбата, с искане да се уважи по изложените в нея съображения. Посочва, че разпоредбата на чл. 81б от ЗДСл е императивна. Изпратеният от друга администрация служител трябва незабавно да заеме предишната си длъжност. Неговото желание е без правно значение. Претендира присъждане на направените по делото разноски, представя списък по чл. 80 от ГПК (възнаграждение за адвокат в размер на 1100 лева). Прави възражение за прекомерност спрямо хонорара на ответната страна.

Ответникът - Изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“ при Министерство на здравеопазването, редовно призован, представява се от адв. Г. С., с пълномощно по делото. Иска от съда да отхвърли жалбата. Същата е недоказана. Представя писмени бележки по съществото на спора. Претендира присъждане на разноски под формата на възнаграждение за адвокат. Представя списък по чл. 80 от ГПК.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства и във връзка с доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото между страните не е спорно и се установява от приетата като доказателство административна преписка, че към момента на издаване на оспорената заповед жалбоподателят е заемал длъжността „Главен секретар“ с ранг V старши, считано от 01.09.2025 г. Това е посочено в самата заповед, която се оспорва пред съда. Тази длъжност е заемана от А. Е. в изпълнение на Решение № 7498 от дата 05.03.2025 г., постановено по адм. д. № 9963 / 2024 г. по описа на АССГ, с което е отменена предходната Заповед № РД – 10 – 2 / 18.09.2024 г., с което е било прекратено служебното му правоотношение. Решението на АССГ е потвърдено от ВАС с Решение № 8514 от дата 19.08.2025 г. по адм. д. № 4702 / 2025 г.

Последвало е издаване на оспорената Заповед № РД – 15 – 03 – 25 / 01.09.2025 г. за прекратяване на служебно правоотношение. Като мотиви в новата заповед е посочено следното: Съгласно чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 от същия закон, като разпоредбата на чл. 108, ал. 1, изр.2 от ЗДСл изисква в случаите по чл. 107, ал. 1, т. 5 да се посочват и фактическите обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения.

В мотивите на оспорената заповед е посочено още, че за изпълнение на съдебно решение № 8514/19.08.2025 год. и подадено Уведомление от г-н А. Е. с вх. номер на ИАМН 94-00-397/01.09.2025 год. на служителя е подигуруено работно място в кабинет № 302.

Към момента на постъпване на това уведомление, длъжността „Главен секретар“ на ИАМН се заема по силата на Споразумение с рег. № ЧР-168/24.09.2024 год. от държавен служител временно преместен по силата на чл. 81б от ЗДСл.

С оглед законосъобразното прекратяване на съществуващото споразумение и възползване от хипотезата на т. III от същото споразумение е изготвено писмо до началника на ДНСК - инж. Л. П. - И.. Междувременно е постъпило Заявление от настоящия главен секретар на Агенцията г-жа Д. с вх. № ЧР-91/01.09.2025 год. с което заявява, че не желае предсрочно да бъде прекратено съществуващото по силата на Споразумение с рег. № ЧР- 168/24.09.2024 год. правоотношение. Въпреки това е изпратено писмо до една от страните по цитираното споразумение с изх. № 04-00-54/01.09.2025 г. на ИА „МН“.

От изпращащата администрация (ДНСК) е постъпил отговор. В него е посочено, че държавният служител С. Д. е страна по споразумение на основание чл. 81б от ЗДСл. Издадена е била заповед за временното ѝ преместване за срок до 4 години.

Заповедта, предмет на съдебен контрол по настоящото дело, е връчена на служителя Е. на дата 02.09.2025 г., в 12:00 ч. Недоволен от така издадената заповед А. Е. е депозирал жалба до АССГ чрез органа по назначаване на дата 15.09.2025г.

При така установената фактическа обстановка и при спазване разпоредбата на чл. 168, ал. 1-3 от АПК за проверка на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Заповед № РД – 15 – 03 – 25 / 01.09.2025 г. за прекратяване на служебно правоотношение, издадена от Изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“ при Министерството на здравеопазването, с правно основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, вр. чл. 154, ал. 2, т. 1 от АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

В случая оспорената заповед е издадена от органа по назначаването - Изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“ при Министерството на здравеопазването. Разпоредбата на чл. 5, т. 7 от Устройствения правилник на ИА „МН“ урежда правомощието на Изпълнителния директор да назначава държавните служители в агенцията, да изменя и прекратява служебните им правоотношения. Не е спорно по делото, че към датата на издаване на заповедта длъжността „Изпълнителен директор на ИА „МН“ се заема от И. Д.. Тя е издала оспорената заповед в качеството си на компетентен орган.

При издаването на заповедта, органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма, посочил е и правното основание за издаването ѝ - чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДСл.

Разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. гласи, че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие с държавен служител, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДСл (при невъзможност държавният служител да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайна неработоспособност, или по здравни противопоказания въз основа на заключение на трудово-експертна лекарска комисия; прекратяването в този случай не се допуска, ако има друга подходяща за здравното състояние на държавния служител длъжност в същата администрация и той е съгласен да я заеме). Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДСл постановява, че задълженията на държавния служител се определят в неговата длъжностна характеристика, а по силата на чл. 2 от Наредбата за длъжностните характеристики на

държавните служители, за всяка длъжност от длъжностните разписания се разработва и утвърждава длъжностна характеристика по установените в наредбата ред и начин.

В конкретния случай, оспорващият е заемал длъжността „Главен секретар“ с ранг V старши, считано от 01.09.2025 г.

Настоящият състав трябва да отбележи, че в разпоредбите на ЗДСл. не се съдържа нормативно определение на понятието "обективна невъзможност", прието като материалноправна предпоставка за упражненото от органа субективно право. В съдебната практика се е утвърдило разбирането, че за да е налице обективна невъзможност по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, е необходимо да са изпълнени три кумулативни условия: да е създадена нова фактическа обстановка, същата да води до невъзможност служителят да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните в правоотношението.

Органът по назначаването е посочил като обективна промяна, независеща от субективната воля на страните, съществуването на тристранно споразумение. По силата на това тристранно споразумение в ИА „МН“ длъжността главен секретар е била заета от държавен служител С. К. Д., изпратена от друга администрация, а именно – ДНСК. Същата е депозирала заявление, че не желае предсрочно прекратяване на заеманата от нея длъжност „Главен секретар“ в ИА „МН“.

Според мотивите в оспорената заповед, на следващо място е посочено, че е постъпило писмо с изх. № на ДНСК ЧР-09-4-080 от 01.09.2025 год., прието на ръка от служител на ИАМН в 18:45 часа в сградата на ИА „МН“. Органът по назначаването на държавния служител, който е и страна по тристранно Споразумение с рег. № ЧР-168/24.09.2024 год. в писмото си заявява, че споразумението е с четиригодишен срок. Не е приложена Заповед за прекратяване на временното преместване на служител, а съгласно чл. 81б, ал. 5 от ЗДСл, компетентен да прекрати предсрочното преместване от една администрация в друга е органът по назначаването на изпращащата администрация. В конкретния случай е налице отказ от издаване на заповед от изпращащата администрация. Всичко това се приема от органа по назначаване в ИА „МН“ като наличие на „обективна невъзможност“, която не зависи от волята на страните.

Така издадената заповед не отговаря на изискването за материална законосъобразност. Неправилно са приложени и тълкувани разпоредбите на чл. 81б от ЗДСл. Разпоредбата на чл. 81б е озаглавена „Временно преместване в друга администрация“. По силата на тази разпоредба държавният служител може да изпълнява длъжност в друга администрация за срок до 4 години. Необходимо е той да отговаря на условията за заемане на длъжността, едногодишният срок за изпитване да е изтекъл и служебното му правоотношение да е безсрочно. Между приемащата и изпращащата администрация се сключва писмено споразумение. Държавният служител запазва държавнослужебното си правоотношение и длъжност, като само преустановява изпълнението на задълженията си по тях и преминава да изпълнява срочна длъжност в друга администрация, по друго вече – срочно правоотношение.

Разпоредбата урежда способите и механизмите, при които временното преместване в друга администрация се прекратява преди да са изтекли 4 – те години (максималният срок, при който един служител може да е преместен в друга администрация). Приложима за конкретния случай е разпоредбата на чл. 81б, ал. 5 от ЗДСл. Съгласно тази алинея, изпълняването на длъжност в друга администрация може да бъде предсрочно прекратено по искане на органа по назначаване на приемащата администрация или на държавния служител, а съгласно изречение второ на същият текст органът по назначаването на изпращащата администрация издава заповед за прекратяване на преместването. От езиковото и логическо тълкуване е видно, че органът на изпращащата администрация е длъжен при настъпване на условието за получаване на искане от органа на

приемащата администрация да прекрати преместването, като издаде заповед, като законът не му предоставя възможност да прецени основателността или неоснователността на същото. (в този смисъл Решение № 4447 от 15.04.2020 г. по адм. д. № 7645/2019 г., V отд. на ВАС) В този смисъл отправеното до Началника на ДНСК искане за изразяване на становище не кореспондира на правната уредба и няма правно значение.

Посоченото тълкуване на разпоредбата на чл. 81б, ал. 5 от ЗДСл и относимата съдебна практика водят до извод, че при наличие на възстановен със съдебно решение служител по реда на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, е недопустимо да се иска становище от изпращащата администрация. Нещо повече – приемащата администрация е длъжна, доколкото е осъществен съставът на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл и има възстановен на предишна длъжност държавен служител, незабавно да уведоми органа по назначаване на изпращащата администрация, че трябва да прекрати предсрочно изпълняването на длъжност в друга администрация. Това е необходимо, доколкото заповедта за прекратяване на временното преместване в друга администрация може да се издаде само от органа по назначаване на изпращащата администрация. Това е единствената заповед, която се издава от органа по назначаване от изпращащата администрация, докато служителят е временно преместен. (арг. от чл. 81б, ал. 3 от ЗДСл)

Волята на временно преместения в конкретния случай също е без значение. По силата на разпоредбата на чл. 81б, ал. 5 от ЗДСл, волята на временно преместения има значение само и единствено ако той вече не желае да изпълнява длъжността в приемащата администрация.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора и по арг. от чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя трябва да му се присъдят разноски.

Направено е своевременно искане от пълномощника на оспорващия за присъждане на разноски. Представени са доказателства за платен хонорар в полза на адв. Л. С. в размер на 1100 лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 от 09.08.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, възнагражденията за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно. Съгласно разпоредбата на 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1, минималният размер на адвокатското възнаграждение по искове за отмяна на уволнение, когато искът е предявен самостоятелно, е не по-малко от размера на М. /минимална работна заплата/ за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или към момента на определяне на възнаграждението по реда на чл. 2. Към датата на сключване на договора за процесуално представителство и защита (12.09.2025 г.) установеният размер на М. в страната възлиза на 1077.00 лева. При тези данни настоящият състав намира, че съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото претендираният от жалбоподателя размер на адвокатски хонорар не се явява прекомерен. Същият е почти равен на размера на М., поради което възражението за прекомерност на адв. С. е неоснователно.

Водим от горното съдът,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. Л. Е., ЕГН [ЕГН], Заповед № РД – 15 – 03 – 25 / 01.09.2025 г. за прекратяване на служебно правоотношение, издадена от Изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“ при Министерството на здравеопазването, с правно основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ при Министерството на

здравеопазването да заплати на А. Л. Е., ЕГН [ЕГН], разноси по делото в размер на 1100. 00 лева. Решението може да се обжалва чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.